



කවියේ නව ප්‍රවණතා සහ දැනුම් රික්තකය පිරවීම

කාව්‍ය නිර්මාණකරණයේ දී අධ්‍යයනය කොතරම් වැදගත් ද ? පැනය සරල වුවත් පිළිතුර සංකීර්ණ වේ. එයට හේතුව කවිය ගැඹුරින් අධ්‍යයනය කරන විද්‍යාර්ථීන්ට සහ සාර්ථක කවි ලියන කවි කිව්දියන්ට කාව්‍ය පර්යේෂණ අධ්‍යයන මෙන්ම කාව්‍ය විචාර සහ නිර්මාණ ග්‍රන්ථ පරිශීලනය කිරීම ශාස්ත්‍රීයව ඉතා වැදගත් වන හෙයිනි. "සාහිත්‍ය කලා අධ්‍යයනය ද නිර්මාණ කාර්යය මෙන්ම නිරතුරුවම වෙනස් වන්නකි. මනුෂ්‍ය සමාජය වෙනස් වීම, මනුෂ්‍ය සමාජය සංවිධානය කරන ප්‍රබලතම සන්නිවේදන මාධ්‍යය වන භාෂාව වෙනස් වීම මීට මූලික වශයෙන් ඉවහල් වෙයි. යථාර්ථය මෙය බැවින් සාහිත්‍ය අධ්‍යයන කාර්යයේ තත්පර වන්නා, හුදෙක් සාහිත්‍ය කෘති පමණක් පරිශීලනය ප්‍රමාණවත් නොවේ. සමාජ විද්‍යාව-මානව විද්‍යාව-ඉතිහාසය-දර්ශනය ආදී විෂයයන් කියවීමෙන් ඔහු පෝෂණය විය යුතුය" (විජේසූරිය, 1994, පිපි. 13-14).

විවිධ සාහිත්‍යාංගවල පවතින්නේ විවිධ වෙනස්කම් ය. එක් එක් සාහිත්‍යාංගයට ආවේණික එහි ලක්ෂණ හා ශක්‍යතා හඳුනා ගැනීමට ඒ පිළිබඳව ලියැවුණු පොතපත කියවීම අනිවාර්ය සාධකයකි. කවියක, කෙටිකතාවක හෝ නවකතාවක එකිනෙක වෙනස් ගුණාංග නො දැන නිර්මාණකරණයේ යෙදීමෙන් හොඳ නිර්මාණයක් බිහි කළ හැකිද යන්න ගැටළුවකි. මූලික අර්ථ නිරූපිත කරුණුවලින් එක් එක් සාහිත්‍යාංගයක සීමා මායිම් සලකුණු කර තිබෙන බව ග්‍රන්ථ පරිශීලනයෙන් වටහා ගත හැකි ය. මේ සීමා මායිම් කඩා බිඳ දැමීමෙන් නව ප්‍රවණතා ඇති වන බව ද කාව්‍ය ඉතිහාසය දෙස බැලීමේ දී පෙනෙයි. "ශ්‍රේෂ්ඨය යි ගැණෙන හැම කලා නිර්මාණයක් ම ලෝකයෙහි පෙර නො වූ විරු දෙයකි. එය අපූර්ව වස්තුවකි." මේ අපූර්ව වස්තුව දකින කියවන රසිකයා වමත්කාරයට පත් වේ. සිත පුරවා දමන විස්මය වමත්කාරය බව ද, මේ නිසා සියලු රසයන්ගේ හරය වමත්කාරය බව භාරතීය සාහිත්‍ය විචාරකයින් පැවසූ බව ද මහාචාර්ය එදිරිවීර සරත්චන්ද්‍ර "කල්පනා ලෝකය" පොතෙහි සඳහන් කරයි (සරච්චන්ද්‍ර, 1963, පි. 1).

නිර්මාණයක මූලික ලක්ෂණයක් වන්නේ අපූර්වත්වය යි. කවිය ද අපූරු වන්නේ අපූරුවත්වයෙන් යුක්ත වූ විට ය. කිසිවෙකුට කවියක් අපූර්ව යැයි තීරණය කරන්නට හැකිවන්නේ ද, කිසියම් කවියක් සාර්ථකද අසාර්ථකද යන්න තීරණය කරන්නට හැකිවන්නේ ද තමා ඇසුරු කළ කාව්‍ය නිර්මාණ සංසන්දනය කිරීමෙනි. මේ නිසා කවියා මෙන්ම රසිකයා ද බොහෝ කාව්‍ය නිර්මාණ පරිශීලනය කරන්නෙකු විය යුතු ය. සහජයෙන් ලැබුණු කවි රසඥතාව දියුණු කර ගැනීමට ද මේ කරුණ ඉවහල් වෙයි. එදා ගැමියා මේ කවි රසඥතාව දියුණු කර ගත්තේ ඉතා අපූරු ආකාරයෙනි.

ගැමි කවියා අපූර්ව නිර්මාණ බිහි කළේ සිය සහජ දක්ෂතාවෙන් විය හැකි ය. පොතපත සුලබ නො වූ සන්නිවේදන මාධ්‍ය අවම මට්ටමක තිබූ අවධියක තොරතුරු හා දැනුම් හුවමාරුව තිබුණේ අවම මට්ටමක ය. කෙසේ වෙතත් ගැමියා කඩපිලේ දී කුඹුරේ දී අදහස් හා දැනුම් හුවමාරුවට අවස්ථා උදා කර ගත්තේ ය. එය ගැමියා සතතාභාෂාසගත වීමකි. ජීවත් වීමෙන් ලබන පන්නරය මෙන්ම දැනුම් අවබෝධය එනම් ව්‍යුත්පන්නිය ගැමියාගේ කවිත්වය මුවහත් වීමට බලපාන්නට ඇති. එයින් හැඟෙන්නේ ජන කවිය වූව ද අධ්‍යයනයක ප්‍රතිඵලයක් බව යි. එය අවිධිමත් අධ්‍යයනයකි. වර්තමානය ද අවිධිමත් අධ්‍යාපනයෙන් පිරුණු සමාජයකි. වෙනස ඇත්තේ සන්නිවේදනයේ දියුණුව යි.

වර්තමානය අති දියුණු සන්නිවේදන මාධ්‍ය සහිත සමාජයකි. වත්මන් සමාජයේ දක්නට ලැබෙන්නේ මාධ්‍යකරණ සමාජයකි. පුද්ගල තර්කනය, දේශපාලන තර්කනය සහ සමාජ තර්කනය අඛණ්ඩව ගොස් මාධ්‍ය තර්කනය ආධිපත්‍යයට පැමිණ ඇත. මාධ්‍යකරණ සමාජයේ දී මාධ්‍ය නාලිකා ඔස්සේ ගලා එන්නේ අසීමිත දැනුමකි. මාධ්‍යකරණ සමාජයේ දී සංස්කෘතික මිශ්‍රණය අති ප්‍රබල ය. මේ හේතුවෙන් කාච්‍ය නිර්මාණකරණයේ ද අලුත් අලුත් ශාතර ඇති වෙමින් තිබේ. කෘත්‍රිම බුද්ධියේ වර්ධනයත් සමඟ අද කාච්‍ය නිර්මාණ මිනිස් මනසින් රොබෝ මනසට විතැන් වෙමින් පවතී. අලුතින් ඇතිව ඇති මෙම නව ප්‍රවණා නිසා ම කවිය ගැන නව ප්‍රවේශයකින් අධ්‍යයනය කිරීම අත්‍යවශ්‍ය වී තිබේ.

සබුද්ධි සඟරාවේ මූලික විෂය ක්ෂේත්‍රයක් වන්නේ කාච්‍ය ශාස්ත්‍රය යි. කවි ලිවීම, කවි රස විඳීම සහ කවි විචාරය කිරීම යන ත්‍රිවිධංගය ම ශාස්ත්‍රීය දැනුමෙන් සිදු කළ යුතු බව සබුද්ධි සඟරාවේ අදහස වේ. කෙසේනමුත් කවියේ නව ප්‍රවණතා හමුවේ එම ශාස්ත්‍රීය දැනුමට පර්යේෂණාත්මක දැනුම එක් වීමේ උෞනතාවක් දැකිය හැකි ය. එම උෞනතාව පුරවාලමින් 2024 සැප්තැම්බර් නිකතුව වෙන් කිරීමට අප අදහස් කරයි. අපගේ එම උත්සාහය කාච්‍ය ශාස්ත්‍රය නව දැනුම් එක් කරන මාහැඟි වේදිකාවක් වනු ඇති බව අපගේ හැඟීම යි.

සුප්‍රී සමරසිංහ,
සංස්කාරක,
සබුද්ධි සඟරාව.

මූලාශ්‍ර

විජේසූරිය, ස. (1994). *නිර්මාණ අධ්‍යයනය*. ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
සරත්චන්ද්‍ර, එ. (1963). *කල්පනා ලෝකය* (3වැනි මුද්‍ර.). සීමාසහිත සමන් ප්‍රකාශකයෝ.